

Arrest

nr. 255 673 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat W. DE MULDER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van dhr. Y.M. (de echtgenoot van zijn nicht, dochter van zijn zus, van Nederlandse nationaliteit).

Op 4 maart 2020 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 20 juli 2020 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in de hoedanigheid van een ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van dhr. Y.M.

Op 18 januari 2021 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2020 werd ingediend door:

Naam: S. Voornaam: A. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Ijeramaouas Identificatienummer in het Rijksregister:² (...)

Verblijvende te/~~verklaart te verblijven te:~~ (...) om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.07.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met Y. M., de echtgenoot van zijn nicht (de dochter van zijn zus), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.05.2016
- 'certificat de celibat' n°xxx/2019 dd. 04.04.2019 op naam van betrokkene
- 'certificat administratif n° xxx dd. 11.12.2019 op naam van betrokkene
- 'certificat administratif n° xxx dd. 11.12.2019 op naam van betrokkene
- 'certificat administratif n° xxx dd. 11.12.2019 op naam van betrokkene
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/19 dd. 24.12.2019 op naam van betrokkene
- 'certificat de charge de famille' n° xxx dd. 16.12.2019 op naam van betrokkene
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 20.07.2015, 18.08.2015, 13.09.2015, 11.10.2015, 05.11.2015, 19.12.2015, 02.01.2016, 10.05.2016 en 09.07.2016
- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 14.02.2016, 03.03.2016, 04.04.2016, 25.06.2016 en 05.08.2016
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juni - december 2019
- attesten dd. 31.01.2020 en 03.02.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en zijn echtgenote tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Antwerpen
- onvolledige en niet ondertekende huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote
- inschrijving Basic Fit dd. 22.02.2017; lidmaatschapsovereenkomst Basic Fit dd. 16.12.2019 met bijbehorend betaalbewijs; MOBIB-kaart (De Lijn) op naam van betrokkene van februari 2019 met bijbehorend betaalbewijs op naam van de referentiepersoon dd. 22.02.2019
- geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.01.2020

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 05.11.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 04.03.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'certificat administrative du residence' n°xxx dd. 23.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene tot het jaar 2015 woonachtig was op het adres '(...) Al Hoceima'
- geactualiseerd 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/20 dd. 15.09.2020 en attest n°xxx/24 dd. 15.09.2020 op naam van betrokkene: echter, gezien deze beide attesten betrekking hebben op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, zijn ze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- 'certificat non emploi' n°xxx/S.A.I. dd. 02.09.2020 en 'certificat non emploi' n°xxx/S.A.I. dd. 02.09.2020 op naam van de vader en moeder van betrokkene; 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/20 dd. 14.09.2020 en 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/20 dd. 14.09.2020 op naam van de vader en moeder van betrokkene: echter, voor zover deze attesten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze betrekking hebben op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko; ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'certificat de charge de familie' n°xxx/2020 dd. 17.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene, gezien de financiële situatie van zijn vader zwak was, ten laste werd genomen door de referentie- persoon: echter, gezien de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de voorgelegde documenten, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.08.2020, 05.09.2020, 28.09.2020: echter, deze stortingen hebben betrekking de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 06.06.2018 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 05.11.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij (of zijn ouders) onvermogen was (waren) in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar Schengen, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet

aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de burgerschapsrichtlijn), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. “

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen (eigen onderlijning):

“21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2. en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=121041&pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=393016>):

“35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet” beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin. recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand” gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin” dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk. waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest *Moustaquim/België* van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden

beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven” aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde. 88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie”, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste” en die van personen die bij de burger van de Unie „inwoners”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden, die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke

behoefden in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld. ' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007). Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken. kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en (schoon)zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Nochtans deed verzoeker een aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich herkende in de situatie bedoeld krachtens artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Hij bracht het bewijs bij deel uit te maken van het gezin van zijn nicht en de referentiepersoon in zowel Nederland als België.

Hij toonde bovendien aan dat hij sedert 2014 ten laste was en is van de referentiepersoon. Daarenboven werd ruimschoots aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was.

Verzoeker kreeg in plaats van de positieve beslissing en verblijfskaart dan ook een weigering van verblijf.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van de bedoeling van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Gedaagde meent immers het volgende:

"dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij (of zijn ouders) onvermogen was (waren) in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar Schengen, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen."

Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van 'ten laste zijn van de Unieburger' en 'deel uitmakend van het gezin' aangetoond.

Immers, verzoeker legde bij de eerste aanvraag reeds een omvangrijke stukkenbundel neer met documenten die aantoonde dat hij ten laste was de referentiepersoon en onvermogen was in zijn land van herkomst.

Verwerende partij gaf een weigeringsbeslissingen en motiveerde in algemene bewoordingen dat, ondanks de verschillende stukken:

“er geen bijkomende objectieve en verifieerbare documenten ter staving van deze attesten werden voorgelegd”.

En:

“niets uitsluit dat betrokkene gewoon bij zijn ouders woonde in Marokko”.

Omwille van deze summiere motivering besloot verzoeker een tweede aanvraag in te dienen met extra stukken dewelke objectief en verifieerbaar konden dienen als bewijsstukken van zijn onvermogenheid en het ten laste zijn van de referentiepersoon.

In de tweede aanvraag gezinshereniging werden derhalve verschillende bijkomende objectieve elementen toegevoegd:

- Certificat administrative dat aantoont dat verzoeker bij zijn ouders woonde tot en met 2015
- Certificaten die aantonen dat zijn ouders niet beschikten over enige vorm van inkomsten
- Certificaten die aantonen dat zijn ouders geen belastingen dienden te betalen
- Attest dat stelt dat verzoeker in heel Marokko niet over een eigendom beschikt
- Certificat de charge de familie dat, na onderzoek, gedetailleerd beschrijft dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon omdat zijn financiële situatie zeer zwak was., en hij niet kon overleven zonder de financiële steun van de referentiepersoon door middel van gelstorting

Ondanks deze documenten, dewelke tegemoet komen aan de eerdere opmerkingen uit de eerste weigeringsbeslissing, wordt wederom quasi automatisch gesteld dat de inhoud niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de voorgelegde documenten.

In de bestreden beslissing is er dan ook een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.

“Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

In de betreden beslissing, en de eerdere weigeringsbeslissing wordt gesteld dat de overgemaakte geldstorting van de referentiepersoon aan de betrokkene te beperkt en te onregelmatig zouden zijn. Zodoende zou niet afdoende aangetoond zijn dat de betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Ten eerste zijn deze geldstorting uiteraard een objectief bewijselement waarmee is aangetoond dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon (en ook is, gelet op de geldstorting in België). Deze bewijzen in samenhang met het certificat de charge de familie van de tweede aanvraag tonen objectief en verifieerbaar het onvermogen en het ten laste zijn aan.

Het is echter onbegrijpelijk dat dergelijke geldstorting, die een langdurige en regelmatige steun aantonen, niet tot een reëel begrip van de omvang van de steun van de referentiepersoon aan verzoeker in het land van herkomst kan leiden.

Verzoeker verwijst voor een interpretatie naar de “Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden”, waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG.

In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen (eigen onderstreping)

“2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval oer geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is af gegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep.”

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon hem financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3. De loutere motivering dat de geldstorting “te beperkt en te onregelmatig” zijn, is een feitelijk foute gevolgtrekking en motivering. In de Richtlijn zijn immers geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur of het bedrag van de steun. Het moet louter gaan om een echte en structurele afhankelijkheid.

In casu werden er door de referentiepersoon 16 geldstorting overgemaakt, in een periode van 23 maanden tijd, voor een bedrag van € 3.110. Deze overschrijvingen gebeurden op een zeer regelmatige basis, namelijk ongeveer elke maand. Het bedrag was ook maandelijks gelijkaardig.

Naast deze geldstorting van de referentiepersoon, waren er ook nog overschrijvingen van de nicht van verzoeker, met name de echtgenote van de referentiepersoon. Deze geldstorting vonden plaats toen verzoeker 22 à 24 jaar oud was. Nadien verhuisde hij naar Nederland en België, alwaar hij samenleefde met de referentiepersoon en derhalve eveneens was aangewezen op diens hulp.

Bovendien werden er nog andere bewijzen overgemaakt die aantoonen dat verzoeker materiële steun nodig had om zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Het betrof attesten die aantoonen dat

verzoeker geen professionele activiteiten uitoefende, geen inkomsten had, en geen onroerende goederen bezat.

Verwerende partij stelde in de weigeringsbeslissing dat deze documenten niet automatisch aantonen dat betrokkene afhankelijk was van de referentiepersoon. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door verwerende partij geschonden. De bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat hij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet.”

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een tweede aanvraag die verzoeker indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van de Nederlandse echtgenoot van zijn nicht, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Met de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

Uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;
- ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een

gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “in eerste instantie” moet worden opgemerkt dat de referentiepersoon sedert 6 juni 2018 in België verblijft, zodat van “een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer (...) geen sprake (is)”.

Verzoeker stelt dat hij het bewijs heeft bijgebracht deel uit te maken van het gezin van zijn nicht, zowel in Nederland als in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoeker pas op 5 november 2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in Nederland deel uitmaakte van het gezin van zijn nicht. Zelfs aangenomen dat verzoeker reeds in Nederland zou hebben deel uitgemaakt van het gezin van zijn nicht is de vaststelling in de beslissing dat er van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake is, niet kennelijk onredelijk, nu de referentiepersoon sedert 6 juni 2018 in België verblijft. Verzoeker weerlegt dit niet met de loutere bewering dat hij reeds in Nederland deel uitmaakte van het gezin van zijn nicht.

Verzoeker betoogt verder dat hij het bewijs leverde sedert 2014 ten laste te zijn van de referentiepersoon en dat hij in het land van herkomst onvermogen was. Verzoeker verwijst naar de documenten voorgelegd naar aanleiding van de vorige aanvraag die op 5 november 2019 werd ingediend en naar de huidige documenten.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde met betrekking tot 'het ten laste zijn' van de referentiepersoon het volgende: *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij (of zijn ouders) onvermogen was (waren) in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar Schengen, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen."*

In de bestreden beslissing wordt vooreerst verwezen naar de beoordeling van de voorgelegde stukken in de voorgaande aanvraag. Verzoeker legde volgende stukken voor:

- *reispaspoort Marokko (ANxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.05.2016*
- *'certificat de celibat' n°xxx/2019 dd. 04.04.2019 op naam van betrokkene*
- *'certificat administratif n° xxx dd. 11.12.2019 op naam van betrokkene*
- *'certificat administratif n° xxx dd. 11.12.2019 op naam van betrokkene*
- *'certificat administratif n° xxx dd. 11.12.2019 op naam van betrokkene*
- *'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/19 dd. 24.12.2019 op naam van betrokkene*
- *'certificat de charge de famille' n° xxx dd. 16.12.2019 op naam van betrokkene*
- *geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 20.07.2015, 18.08.2015, 13.09.2015, 11.10.2015, 05.11.2015, 19.12.2015, 02.01.2016, 10.05.2016 en 09.07.2016*
- *geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 14.02.2016, 03.03.2016, 04.04.2016, 25.06.2016 en 05.08.2016*
- *loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juni - december 2019*
- *attesten dd. 31.01.2020 en 03.02.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en zijn echtgenote tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Antwerpen*
- *onvollledige en niet ondertekende huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote*
- *inschrijving Basic Fit dd. 22.02.2017; lidmaatschapsovereenkomst Basic Fit dd. 16.12.2019 met bijbehorend betaalbewijs; MOBIB-kaart (De Lijn) op naam van betrokkene van februari 2019 met bijbehorend betaalbewijs op naam van de referentiepersoon dd. 22.02.2019*
- *geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.01.2020"*

Verzoeker betwist niet dat hij deze stukken heeft voorgelegd doch betoogt dat de beoordeling van deze stukken met name dat *"er geen bijkomende objectieve en verifieerbare documenten ter staving van deze attesten werden voorgelegd"* en dat *"niets uitsluit dat betrokkene gewoon bij zijn ouders woonde in Marokko"*, niet afdoende is.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de gemachtigde in de weigeringsbeslissing van 4 maart 2020 met betrekking tot de certificaten eveneens vaststelde dat verzoeker geen bijkomende bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat hij in het land van herkomst of origine materiële steun ontving van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Verzoeker was student voor zijn vertrek in Marokko. Bovendien sluiten de attesten niet uit dat verzoeker bij zijn ouders woonde in Marokko en door hen werd onderhouden of eventuele eigendommen of inkomsten zou hebben in andere steden/delen van het land zou bezitten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat uit de voormelde documenten niet blijkt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon. Immers, het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko student was, toont niet automatisch aan dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon, maar wel dat hij als student bij zijn ouders woonde in Marokko en door hen werd onderhouden.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de stukken ingediend bij de huidige aanvraag om tegemoet te komen aan de eerdere opmerkingen. Verzoeker betoogt dat de geldstortingen, samen met de 'certificat de charge de famille' voldoende aantonen dat hij onvermogen is en ten laste van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de nieuwe stukken het volgende gemotiveerd:

"In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- *'certificat administrative du residence' n°xxx dd. 23.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene tot het jaar 2015 woonachtig was op het adres 'xxx Al Hoceima'*
- *geactualiseerd 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/20 dd. 15.09.2020 en attest n°xxx/24 dd. 15.09.2020 op naam van betrokkene: echter, gezien deze beide attesten betrekking hebben op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, zijn ze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging; ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*
- *'certificat non emploi' n°xxx/S.A.I. dd. 02.09.2020 en 'certificat non emploi' n°xxx/S.A.I. dd. 02.09.2020 op naam van de vader en moeder van betrokkene; 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/20 dd. 14.09.2020 en 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°xxx/20 dd. 14.09.2020 op naam van de vader en moeder van betrokkene: echter, voor zover deze attesten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze betrekking hebben op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko; ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *'certificat de charge de famille' n°xxx/2020 dd. 17.09.2020 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene, gezien de financiële situatie van zijn vader zwak was, ten laste werd genomen door de referentie- persoon: echter, gezien de inhoud van deze verklaring niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de voorgelegde documenten, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 10.08.2020, 05.09.2020, 28.09.2020: echter, deze stortingen hebben betrekking de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"*

Met betrekking tot de geldstortingen van 2015 en 2016 stelt de gemachtigde in de weigeringsbeslissing van 4 maart 2020 het volgende: *"Deze stortingen dateren van slechts twee jaar voor betrokkenes vertrek uit Marokko en zijn dan ook te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden."*

Verzoeker is het niet eens met de beoordeling dat de geldstortingen *"te beperkt en te onregelmatig"* zijn en wijst erop dat de Richtlijn geen voorwaarden stelt met betrekking tot de minimumduur of het bedrag van de steun. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan het motief dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. De Raad dient op te merken dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de

beoordeling door de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de geldverzekeringen dan de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond. Door middel van zijn betoog geeft verzoeker enkel aan dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat de gemachtigde de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast. Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf.

Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Verwerende partij levert een bevel af en baseert dit bevel op artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Verweerder stelt vervolgens dat verzoeker het land moet verlaten omdat het legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoekers attest van immatriculatie was echter geldig tot en met 20.01.2021. Hij kan dan ook niet inzien hoe er op 18.01.2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat zijn legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn dan ook geschonden.”

3.4 De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren. De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoeker de motieven kent, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De beslissingen van de gemachtigde zijn bekleed met "*le privilège du préalable*" wat impliceert dat de beslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen. Het loutere feit dat verzoeker meent dat de beslissing tot weigering van verblijf onwettig zou zijn, wat niet het geval is zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel, volstaat niet tot de onwettigheid van het bevel te besluiten.

Verzoeker voert vervolgens aan dat hij wel legaal verbleef in België aangezien zijn attest van immatriculatie geldig was tot en met 20 januari 2021. Verzoeker gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd wordt en dat het attest van immatriculatie aldus dient te worden ingetrokken. Aangezien het attest van immatriculatie ingetrokken wordt, is het legaal verblijf van verzoeker in België dus verstrekken.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN